

Prioriteter og oplæg til mandatperioden 2003-2004

Kære kolleger,

Som bebudet i min indsættelsestale forelægger jeg Dem i dag et arbejdsprogram, som omfatter de målsætninger, som Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg i de kommende to år skal arbejde hen imod med det sigte at øge udvalgets muligheder for at varetage sine hverv og ansvarsopgaver effektivt.

Dette program er led heri og indgår i den politiske køreplan, som jeg opridsede i min indsættelsestale den 23. oktober.

I denne tale omtalte jeg de vigtigste problem- og emnekomplekser, som udvalget skal behandle i den kommende toårsperiode. Jeg ønsker her at gentage dem endnu en gang og at tilføje nogle supplerende elementer, nemlig:

- EU-forfatningen
- takling af EU's geografiske og kulturelle udvidelse
- videreudvikling af den europæiske samfundsmodel
- systematiske bestræbelser på bæredygtighed på alle politikområder
- forøgelse af den økonomiske vækst, fremme af iværksætterlysten og styrkelse af konkurrenceevnen
- bekæmpelse af arbejdsløshed og fattigdom
- økonomisk og social udvikling i den tredje verden
- økonomisk, samfundsmæssig og politisk integration af indvandrere
- opnåelse og sikring af fred.

Det er i EU-borgernes og Den Europæiske Unions interesse, at vi i udvalget formår at yde effektive kvalitetsbidrag til løsning af de dermed forbundne problemer. For at nå frem hertil er det nødvendigt, at vore udspil tages i betragtning og accepteres af beslutningstagerne i Parlamentet, Rådet og Kommissionen, hvilket indebærer, at udvalget videreudvikler og forbedrer sin struktur og arbejdsgang.

I denne forbindelse må der efter min mening i alt væsentligt sondres mellem fire aktionslinjer, som vi bør forfølge systematisk og beslutsomt:

1. *Optimering af rollen som et rådgivende organ i forhold til Parlamentet, Rådet og Kommissionen ved at styrke samarbejdet*
2. *Forbedring af EØSU's repræsentativitet og troværdighed som institutionel repræsentant for civilsamfundet*
3. *Udvikling af udvalgets midler og interne strukturer*
4. *Styrkelse af EØSU's deltagelse i debatten om EU's fremtid.*

Disse fire aktionslinjer hænger naturligvis snævert sammen. Hvis vi gør fremskridt på et område, vil det også hjælpe os til at gøre fremskridt og blive bedre på andre områder.

Når jeg fremhæver dette punkt, er årsagen den, at man fra flere sider tilråder os, at vi koncentrerer os om vor oprindelige opgave, dvs., at vi begrænser os til at afgive udtalelser. Alt andet ville blot være en afledning og spild af vor energi.

Der kan naturligvis ikke herske tvivl om, at udgangspunktet for vort arbejde består i at rådgive de lovgivende organer ved at afgive udtalelser. Men erfaringen har vist os, at vi selv med de allerflotteste og bedste udtalelser ikke opnår ret meget, hvis udvalget som institution ikke fører sig frem på den måde, som vore dages mediesamfund kræver; hvis vi som medlemmer af udvalget ikke deltager i den generelle politiske debat; hvis vi ikke understøttes af dem, som vi formodes at repræsentere, og hvis opbakning udgør vores legitimitet; og hvis vi derfor ikke nyder den anseelse i de institutioner, som vi skal rådgive.

Et personligt engagement fra udvalgets medlemmer og fra den enkelte hver især er en forudsætning for at opnå denne anseelse. Hvis vi som medlemmer ikke forsvare vor institution ved enhver given lejlighed, vil vi ikke kunne kræve, at udvalget behandles med respekt.

Den Europæiske Unions politiske system er komplekst. Vi er derfor nødt til at gøre os gældende på mange forskellige måder – ikke mindst for at vore budskaber kan blive taget alvorligt.

På denne baggrund anmoder jeg Dem om at opfatte forslagene i mit program som en helhed. De skal alle sammen virke i den samme retning og bidrage til, at Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg i stadig højere grad formår at varetage sine grundlæggende opgaver, som består i at tjene EU-borgernes interesser.

For fire uger siden, den 12. november, forelagde jeg dette programs hovedlinjer for præsidiets, som drøftede det indgående. Der fremkom mange positive tilkendegivelser og også mange forslag, som jeg har taget til mig. Det oplæg, som jeg ønsker at redegøre nærmere for, har allerede stået sin første prøve, og jeg er fuldt overbevist om, eller i det mindste håber jeg det, at også De, kære kolleger, vil kunne bakke op om programmet, og at vi i de kommende to år vil sætte alt ind på at konkretisere dette program.

De fire aktionslinjer er følgende:

1. ***Optimering af rollen som et rådgivende organ i forhold til Parlamentet, Rådet og Kommissionen ved at styrke samarbejdet***

Her drejer det sig om af hensyn til både kvaliteten og anseelsen af vort rådgivende arbejde i første omgang beslutsomt at videreføre bestræbelserne på at sikre en nødvendig og veltilpasset selektivitet i udvalgets arbejde – i overensstemmelse med præsidiets beslutning fra juli måned i år.

Vi er nødt til bl.a. på grund af de begrænsede midler, som vi har til rådighed, at prioritere de temaer, spørgsmål og forhold, som er af stor politisk og samfundsmæssig betydning, og som vi ved, udvalget ventes at afgive udtalelser om. Det tjener intet formål at udarbejde og afgive udtalelser, som ikke formår at sætte skub i noget som helst, enten fordi ingen interesserer sig for vore kommentarer, eller fordi vi ikke er i stand til at yde noget bidrag ud over, hvad der allerede er sagt. I stedet for bør vi bruge den energi og de midler, som herved spares, på at udføre et bedre forarbejde – eksempelvis via studiegrupper og høringer – og på at udbrede kendskabet til udvalgets arbejde på politisk plan og i offentligheden.

Der tilkommer præsidiets et ganske særligt ansvar for gennemførelse af kravet om selektivitet, idet det er præsidiets, der i henhold til forretningsordenen beslutter, hvilke emner vi skal behandle. I praksis bliver det imidlertid i første række gruppernes formænd i samarbejde med sektionernes formænd, der skal sørge for at lede vort arbejde i den rigtige retning. Det foregående præsidium traf i øvrigt nogle klare beslutninger desangående med tilhørende præcise henstillinger, som bør følges.

I går havde jeg en uformel drøftelse med sektionernes formænd. Vi drøftede bl.a. hvad de – på deres særlige områder og i fællesskab – kan gøre for sammen at fastlægge grundlagene for en positiv selektivitet.

I samme forbindelse må vi sætte ind på at opnå flere anmodninger om sonderende udtalelser fra Kommissionen, Europa-Parlamentet, de kommende formandskaber eller andre institutioner, organer og instanser i EU samt fra arbejdsmarkedets parter gennem en permanent dialog, på forskellige niveauer, i første række med de lovgivende og udøvende institutioner.

Hvis det lykkes os på et tidligt tidspunkt at komme ind i retningslinjernes og beslutningernes tilblivelsesproces, jo mere effektive og indflydelsesrige vil vi blive. Dette forudsætter imidlertid en tilstedeværelse og gode stabile forbindelser til de ansvarlige personer på de forskellige niveauer.

Jeg lægger derfor stor vægt på, at vi virkelig lægger os i selen for at indgå partnerskabs- og samarbejdsaftaler med Rådet og Parlamentet. Takket være en tilsvarende aftale, som giver et solidt grundlag for vort samarbejde med Kommissionen, har vi kunnet indhøste nogle fortrinlige erfaringer. Men naturligvis er der i både Rådet og Parlamentet tale om andre behov, ligesom beslutningsstrukturerne er anderledes end i Kommissionen. Derfor vil de aftaler, som vi tilstræber med disse institutioner, og som vi både drøfter med Rådet og med Europa-Parlamentet, få en anden form, ligesom samarbejdets art og metoder vil skulle tilpasses de relevante omstændigheder.

Med hensyn til Europa-Parlamentet følger vi den handlingsplan, som præsidiet vedtog i foråret i år. Der er allerede gennemført en del forbedringer i vore arbejdsforbindelser. Efter drøftelserne med Parlamentets formand, Pat Cox, under dennes besøg på vor plenarforsamling i september kan vi håbe at fremskynde den proces i kraft af hans opbakning.

Hvad Ministerrådet angår, forsøger vi at etablere et mere systematisk samarbejde med de regeringer, som på skift varetager EU's formandskab. Allererst med den græske regering, som har stillet sig særdeles beredvilligt under vore første samtaler, og som er indstillet på i første halvår 2003 at inddrage vort udvalg i visse arrangementer og initiativer. Dernæst med den italienske og irske regering, som vi allerede har taget kontakt med. Det er indlysende, at vi i denne henseende sætter vor lid til et værdifuldt samarbejde med de økonomiske og sociale råd i de pågældende lande.

Det vil være en fordel for vort udvalg og berigende for vort arbejde, hvis vi fortsætter med at udbygge samarbejdet på nærmere bestemte områder med Den Europæiske Unions øvrige institutioner, organer, agenturer og institutter. Også de partnere, som der her er tale om, vil få gavn heraf.

Som eksempel vil jeg gerne nævne Institutet til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene i Dublin: Institutets direktør aflagde mig et besøg i november, og ved den lejlighed kunne vi bl.a. med hensyn til aktiviteterne i vor nye "rådgivende kommission for industrielle ændringer", som indledte sit arbejde den 28. november, konstatere, at der er tale om et betydeligt potentiale af fælles interesser, som kan udgøre et godt grundlag for vort fremtidige samspil. Vi har til hensigt at udvikle vort samarbejde, især omkring emnerne beskæftigelse, uddannelse og arbejdsvilkår.

Et andet eksempel, som måske er endnu mere nærliggende, er Regionsudvalget, som vi har mere til fælles med end vore fælles tjenestegrene. Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget har parallelle opgaver. De fungerer begge som interface i forholdet til civilsamfundets organisationer (på den ene side) og med de territoriale myndigheder (på den anden), idet de varetager henholdsvis det organiserede civilsamfunds og de lokale og regionale myndigheders interesser og forventninger.

Jeg mener derfor, at vi lejlighedsvist bør gøre en fælles indsats sammen med Regionsudvalget. Vi kunne f.eks. lejlighedsvis udarbejde fælles udtalelser om emner, som har særlig betydning for både civilsamfundet og de regionale myndigheder. Vi kunne måske også afholde fælles konferencer for at arbejde sammen om emner, som vedrører de to udvalg.

I sidste uge havde jeg en indgående drøftelse med Regionsudvalgets formand, Albert Bore, Birminghams borgmester, om vort fremtidige samarbejde, som tegner særdeles lovende, og vi fortsætter snart drøftelserne om nogle konkrete forslag til samarbejde.

Afslutningsvist anser jeg det for påtrængende nødvendigt, at vi fastlægger udvalgets rolle og prioriter i henseende til eksterne forbindelser som led i EU's politik over for tredjelande. Vore aktiviteter på dette felt er som bekendt overordentlig mangefacetterede. Vi fører ikke nogen selvstændig politik over for tredjelande, men lader som sagt vore bestræbelser indgå i Den Europæiske Unions udenrigspolitik, som vi støtter, idet vi bestræber os på at komme i kontakt med eller at medvirke til at etablere civilsamfundsorganisationer i alle de lande eller landegrupper, som EU har særlige forbindelser med eller fører en struktureret dialog med.

I dag spiller udenrigspolitikken en fremtrædende rolle, idet den har følger og konsekvenser også inden for EU, hvilket for mig er en grund til, at jeg vil sætte særligt ind på dette område i samarbejdet med tredjelandssektionen.

Målet med disse drøftelser på vore konferencer i de blandede udvalg, rundbordsdrøftelser og lignende fora er primært at nå frem til en bedre gensidig forståelse takket være information om partnernes bevæggrunde om de problemer, som de støder på, og om de løsningsforslag, som de arbejder med.

Dernæst drejer det sig om at finde frem til fælles løsninger på de eksisterende problemer og om at undersøge mulighederne for at yde eventuel bistand. Men det drejer sig også om at lære af hinanden. Og helt generelt drejer det sig om at tilvejebringe forudsætningerne for en positiv udvikling af samfundet – i økonomisk, samfundsmæssig samt kulturel og politisk henseende.

Det er også ud fra denne synsvinkel, at man bør anskue vort arbejde i AICESIS som – udover de forbindelser, som vi udvikler til støtte for Den Europæiske Unions udenrigspolitik, giver os muligheder for at etablere kontakter og dialog med civilsamfundets institutioner i en lang række lande på alle kontinenter. I denne sammenhæng arbejder vi videre på at være mere til stede og at opnå

lydhørhed i FN. Derfor har jeg atter bragt vor anmodning om at blive anerkendt som observatør i FN's økonomiske og sociale råd på bane med det sigte herigennem at opnå en officiel observatørpost i den internationale arbejdsorganisation, ILO.

For nogle dage siden drøftede jeg dette med ILO's generaldirektør, Juan Somavia, og med styrelsesrådets formand, Lord Brett. Vi aftalte, at vi – på baggrund af de mulige konvergenser og synergier mellem ILO og EØSU – vil arbejde videre med resultaterne af konferencen om "menneskerettigheder på arbejdspladsen", som vi afholdt sidste uge i samarbejde med kommissær Pascal Lamy. Denne konference var i øvrigt en stor succes.

Jeg er nu nået til min anden aktionslinje:

2. ***Forbedring af EØSU's repræsentativitet og troværdighed som institutionel repræsentant for civilsamfundet***

Vi må bestræbe os på snarest muligt at gennemføre udvalgets beslutning fra efteråret 2001 om en styrket dialog med civilsamfundets repræsentative organisationer på europæisk plan. Jeg anser de dialog- og informationsmøder, som vi siden foråret i år har afholdt med konventspræsidiets samtykke, for at være en test. Denne test har hidtil været positiv, hvilket i høj grad har været medvirkende til, at visse former for berøringsangst, som tidligere kunne mærkes både fra vor side og fra vore partners side, i vid udstrækning er blevet overvundet. Tiden er moden til at gå et skridt videre og yderligere forbedre den metode, som er udformet i forbindelse med konventet, og udbrede denne til også at omfatte andre områder.

Det er en naturlig fortsættelse heraf, at vi i overensstemmelse med den allerede nævnte beslutning, gør det muligt for de repræsentative europæiske organisationer, som ikke er repræsenteret i udvalget, især repræsentanter for tværnationale europæiske NGO-net, at deltage i vore udtalelsers tilblivelsesproces, f.eks. via regelmæssige møder og høringer og gennem opfordring til at medvirke i specielt studie- eller arbejdsgrupper. Med dette for øje må vi opstille nogle passende procedurer. Vor nye forretningsorden, som vi vedtog i september, indeholder en bestemmelse, som giver mulighed for at gå videre, nemlig nedsættelse af en "rådgivende kommission", således at vi i praksis kan blive det organiserede civilsamfunds repræsentanter på europæisk plan.

Uanset, hvilke skridt der tages for at inddrage disse aktører, siger det sig selv, at det tilkommer udvalgets medlemmer i sidste instans at træffe afgørelse om, hvilken form og hvilket indhold de udtalelser, som vi vedtager, skal have. Der er tale om inddragelse i drøftelserne, men ikke om fælles beslutningstagen. Det er min overbevisning, at en udtalelse, som de direkte berørte har været med til at udarbejde, som hovedregel vil blive mere velunderbygget og mere troværdig.

Det ligger lige for, at vi må skabe klarhed over, hvilke kriterier der skal opereres med ved fastsættelsen af civilsamfundsorganisationernes og -netværkernes repræsentativitet på europæisk plan. Hvem taler på hvis vegne? En sådan tydeliggørelse er også i både Kommissionens og Parlamentets interesse, da disse jo for deres vedkommende – uafhængigt af hvad EØSU foretager sig på dette område – vil fortsætte med at have kontakter med netværker og organisationer om sektorproblemer og specifikke problemer. Jeg kunne derfor forestille mig, at Parlamentet og/eller Kommissionen anmoder EØSU om at udarbejde en sonderende udtalelse om repræsentativitetsspørgsmålet og eventuelt om andre spørgsmål med tilknytning til denne problematik.

Lige så indlysende er det, at vi også må være rede til at give civilsamfundets repræsentative organisationer, herunder især internationale net og fora, tilbud om at benytte EØSU's infrastruktur, forudsat der i denne forbindelse findes en vilje til konkret samarbejde med hensyn til indhold. Der må føres drøftelser herom med de relevante partnere, og man bør også se nærmere på udkastet til en procedureordning, som bør opstilles hurtigst muligt. Naturligvis bør vi i den forbindelse også se nærmere på de finansielle og budgetmæssige konsekvenser.

I samme kontekst indgår videreudviklingen af dialogen og samarbejdet med de økonomiske og sociale råd og civilsamfundene på nationalt eller regionalt plan i medlemsstaterne. Igennem de allerseneneste år har vi opnået betydelige fremskridt på dette område, hvilket på ny fremgik på det sidste møde mellem disse partners formænd og generalsekretærer i Dublin den 29. november. I Dublin blev vi enige om en fælles strategi angående de målsætninger, som der bør arbejdes hen imod på konventet, og de procedurer, som der bør arbejdes efter. Desuden blev det besluttet at rette en fælles henvendelse til regeringscheferne med afsæt i en erklæring underskrevet af samtlige formænd.

Et andet vigtigt resultat bestod i aftalen om at arbejde sammen hele næste år om den åbne koordinationsmetode. Målet skal være gennem inddragelse af bidrag fra de nationale råd at udarbejde en udtalelse om erfaringerne med Lissabon-processen tre år efter dens iværksættelse og fremtidsperspektiverne.

Under denne aktionslinje hører også en aktivering af forbindelserne med arbejdsmarkedets parter på EU-plan. De europæiske arbejdsmarkedsparters rolle i lovgivningsprocessen og deres fremtrædende plads blandt civilsamfundets tværnationale organisationer gør det nødvendigt, at udvalget som sådant må føre samtaler med dem. Jeg kunne forestille mig, at vi både sammen med UNICE og med Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation aftaler at nedsætte en mindre arbejdsgruppe, som skal belyse vore respektive forbindelser, således som der også er lagt op til i de forventede beslutninger fra EU-konventet. I den forbindelse foreslår jeg, at vi ved udgangen af næste år i samarbejde med arbejdsmarkedsparternes europæiske organisationer og eventuelt med andre berørte civilsamfundsorganisationer afholder en stor international konference om "social dialog og civil dialog – afgrænsning og komplementaritet" som skal ses i forlængelse af de tidligere møder af denne art. Thi også på dette område er der behov for en nærmere afklaring af hensyn til såvel arbejdsmarkedets parter som civilsamfundet set under ét.

Min tredje aktionslinje:

3. *Fortsat styrkelse af udvalgets midler og interne strukturer*

Internt skal udvalget i min formandsperiode takle nogle udfordringer og opgaver, som vil få afgørende betydning for vort arbejde:

- Tiltrædelsen af 10 nye medlemsstater, hvilket for EØSU vil medføre en stigning i antallet af medlemmer på omkring 100 (første halvår 2004), og som bør forberedes med indgående overvejelser over de valg, som det bliver nødvendigt at træffe, f.eks. vedrørende sprogordning og arbejdsmetoder. Vi har i øvrigt tænkt os på plenarforsamlingen i maj næste år at indbyde repræsentanter for civilsamfundets organisationer fra de kommende medlemslande.
- Indflytningen i Belliard-bygningen, som ventes at finde sted i første halvår 2004.

- Styrkelse af aktiviteterne i den rådgivende kommission "Industrielle ændringer", som indledtes den 28. november 2002.

På denne baggrund, men især med afsæt i de forventede resultater af EU-konventet og med udgangspunkt i de udfordringer, EØSU's nye profil som institutionel repræsentant for det organiserede civilsamfund indebærer, forpligter jeg mig over for Dem, kære kolleger, til i min periode som formand for vort udvalg,

- ufortøvet at indlede arbejdet med medlemmernes mandatvilkår, som bør fastlægges i efteråret 2003 eller allersenest i foråret 2004,
- at arbejde på at opnå en rimelig finansiel ordening for medlemmerne,
- på de forskellige niveauer at forberede ankomsten af hen ved 100 nye medlemmer fra de nye medlemsstater (og et større antal tjenestemænd) efter tiltrædelsen,
- at fortsætte moderniseringen af tjenestegrenene og deres arbejdsgang (*gennemførelse af præsidiets seneste beslutninger*),
- at øge åbenheden omkring præsidiets virksomhed. Med jævne mellemrum at aflægge rapport til plenarforsamlingen om præsidiets virksomhed,
- at omorganisere vort budget og at tilpasse vore personale- og finansressourcer til vort udvalgs øgede opgaver,
- og endeligt at fortsætte udviklingen af en aktiv, systematisk kommunikations- og informationsstrategi med det sigte at øge synligheden og dermed effekten af udvalgets arbejde. Jeg henviser i denne forbindelse til den kommunikationsplan, som præsidiets vedtog i 2001, fordi kommunikationen vedrører Dem, medlemmerne direkte. Kun hvis De hver især gør en indsats på Deres ansvarsområder, vil vore institutionelle bestræbelser få den gennemslagskraft, som er nødvendig. Efter EØSU's flytning til den nye bygning i Rue Belliard, hvilket forhåbentlig vil finde sted i foråret 2004, vil vi geografisk set befinde os i et særdeles privilegeret område mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Det vil indebære nye positive muligheder for vort informations- og kommunikationsarbejde, hvilket vi resolut bør benytte os af.

Og afslutningsvist min fjerde aktionslinje:

4. ***Styrkelse af EØSU's deltagelse i debatten om EU's fremtid***

I de næste to år skal der tages en række beslutninger på EU-konventet og senere hen på regeringskonferencen, som vil få afgørende betydning for Den Europæiske Unions fremtidige

udformning og for de enkelte EU-institutioners placering i EU's politiske system. Det er i den forbindelse vigtigt, at man klart får fastslået og anerkendt udvalgets rolle både internt og eksternt, og at dets rådgivende funktion styrkes.

I den sammenhæng er det afgørende for både EØSU og det organiserede civilsamfund, at udvalget selv formulerer og beslutsomt varetager sine interesser, hvad dets status og funktion angår.

Denne indsats skal ses i forlængelse af de grundlæggende valg fra den forløbne mandatperiode, men skal også indebære innovative tiltag.

Det turde være overflødigt at komme nærmere ind på dette emne i dag, idet jeg omtalte det indgående i min tale den 23. oktober.

Jeg skal nøjes med at minde om de vigtigste af de spørgsmål, som udvalget skal sætte ind på i konventet og – med henblik på regeringskonferencen, som skal træffe de endelige afgørelser om den fremtidige forfatning - og over for regeringerne, nemlig:

- Forsvar og udvikling af den europæiske sociale model eller af den europæiske samfundsmodel.
- Samordning af den økonomiske politik.
- Civilsamfundets og dets organisationers deltagelse i den politiske meningsdannelsesproces, i lovgivningen, i dens gennemførelse og i forskellige beslutninger, dvs. regler om styreformer og om den civile og sociale dialog.
- EØSU's funktion og rolle, dvs. EØSU's institutionelle stilling set i forhold til EU-institutionerne, men også i forhold til Regionsudvalget og arbejdsmarkedsparterne i EU, samt dets mandat og opgaver, dets rettigheder og midler, dets sammensætning osv.

I øvrigt behandles disse løbende og systematisk af vore observatører i EU-konventet, som jeg selv hører med til sammen med Göke Frerichs, Anne-Marie Sigmund, Mario Sepi, Giacomo Regaldo og Jan Olsson samt i det underudvalg, som vi har nedsat for at følge op på konventets arbejde og for at drage konklusioner for udvalgets virkemåde. Plenarforsamlingen vil med jævne mellemrum blive orienteret om disse spørgsmål. Da jeg havde lejlighed til at møde konventets formand, Giscard d'Estaing, i forbindelse med et møde i konventet kort efter mit valg til formand, tillod jeg mig at indbyde ham til at holde tale på en kommende plenarforsamling og sammen med os drøfte fremskridtene og udviklingen hen i mod en europæisk forfatning.

Som afslutning på præsentationen af mit program vil jeg gerne give udtryk for, hvor stor en tilfredsstillelse det vil være, hvis det takket være Deres engagement og Deres indsats som medlemmer af EØSU samt bestræbelserne fra samtlige medarbejdere lykkes os i de kommende to år

at sætte EØSU i stand til, i EU-landenes og ikke mindst de europæiske borgeres interesse, at spille sin rolle som *"institutionelt forum for høring, repræsentation og information samt som et talerør, som sætter repræsentanterne for det organiserede civilsamfund (på det økonomiske, sociale og civile område) i stand til at fremstå som en fast bestanddel af den politiske beslutningsproces på fællesskabsplan, jf. EØSU's resolution af 19. september, pkt. 1.*

Jeg anmoder om Deres opbakning og aktive medvirken.
